

Dáma a Had

Když nový král Kamelotu zamýšlí zabít tvoji pravou lásku, unést nejlepší kamarádku a uštvat tě jako psa, měla bys mít pořádný plán.

Jenže Agáta žádný neměla.

Ani plán, ani spojence.

Dokonce ani skrýš.

A tak prostě utíkala.

Běžela bez cíle tak daleko od Kamelotu, jak jen mohla. Prodírala se Nekonečným lesem, černé šaty se jí zachytávaly o větve a kopřivy, slunce nad její hlavou zapadalo a zase vycházelo... Křišťálová koule ředitelky Hrdličkové ji bouchala do žeber, když mýjela zatykače, ze kterých se na ni šklebil její vlastní obličej. To byla jasná zpráva o tom, že novinčky jsou rychlejší než Agátiny nohy, a že tedy neexistuje jediné místo, kde by se mohla cítit v bezpečí.

Když už prchala druhý den, na nohou jí naskočily puchýře, svaly ji bolely a k snědku měla jen lesní plody, jablka a houby, které posbírala po cestě. Měla pocit, že se točí v kruhu: břehy Mahadevy v kouřovém oparu, pak hranice Gilikinu a zpět do Mahadevy zalité bledým ranním světlem. Agáta netušila, kam se vrátit, natož aby ji napadl nějaký plán. Na přítomnost stejně vůbec neměla myšlenky, protože se zatím příliš zabývala minulostí: *Tedros v řetězech... odsouzen k smrti... její kamarádi v žaláři... bezvládný Merlin odtažen neznámou kam... a zloduch s Tedrosovou korunou na hlavě.*

Proplétala se růžovou mlhou a hledala cestu. Není království s růžovou mlhou náhodou Gilikin? Neříkal jim o tom ve škole skřítek Jůba? Ale Gilikin přece opustila před hodnou chvílí? Jak to, že tu teď zase bloudí? Musela se začít soustředit, pustit z hlavy, co bylo, a začít uvažovat o tom, co *bude*. Teď ale viděla jen cáry růžové mlhy stočené ve tvaru Hada – šupinatého kluka v masce, o kterém si ještě nedávno myslela, že je mrtev. Teď však věděla, že žije.

Když se probrala z neveselých myšlenek, mlha se rozplynula a na kraj padla noc. Aniž tušila jak, ocitla se Agáta v Ptakostlivčím lese. Nikde ani cestička, která by ji zavedla dál. Přihnila se bouřka a blesky osvětlovaly mohutné kmeny stromů. Agáta se sklesle krčila pod přerostlou muchomůrkou.

Kam taky měla jít? Kdo by jí mohl pomoci, když všichni, kterým věřila, seděli pod zámek v kobce? Vždycky se spoléhala na vlastní intuici a schopnost okamžitě vymyslet nějaký plán. Jak ji ale mělo něco napadnout, když ani nevěděla, proti komu stojí?

Viděla jsem Hada mrtvého.

Jenže nebyl.

A Rhian stál ještě na pódiu...

Takže Rhian ten Had být nemůže.

Musí to být někdo jiný.

Ti dva ale spolupracují.

Lev a Had.

Agátě prolétlo hlavou, jak Sophie s holčičí radostí přijala Rhianův v prsten v domnění, že se právě zaslíbila Tedrosovu rytíři. Ta Sophie, která uvěřila, že konečně našla *pravou lásku*, která v ní viděla jen to dobré, aby byla zajata zloduchem horším, než byla kdy ona sama.

Ještě dobře, že se Rhian nechystal Sophii ublížit. Aspoň ne hned. Potřeboval ji.

Agáta zatím ale netušila k čemu.

To s Tedrosem měl Rhian jasné plány a nebylo to nic hezkého.

Tedros včera slyšel, jak Agáta říká Sophii, jak jako král zklamal. Jistě teď pochyboval i o tom, zda mu jeho princezna ještě věří. Ubohý Tedros, který přišel o korunu, království i lid a skončil v rukou nepřítele, jehož ještě včera objímal jako bratra. Nepřítele, který teď tvrdí, že jeho bratrem skutečně *je*.

Agátě se sevřel žaludek. Toužila vzít Tedrose do náručí a říct mu, jak moc ho miluje. Musela ho přesvědčit, že o něm už nikdy víc nebude pochybovat a že kdyby mohla, ráda by vyměnila jeho život za svůj.

Zachráním tě, pomyslela si Agáta zoufale. *I když nemám žádný plán ani spojence!*

Do té doby musel Tedros zůstat silný a vytrvat, ať už mu Rhian a jeho muži provedou cokoli. Musel najít způsob, jak přežít.

Pokud už ovšem nebyl mrtvý.

Agáta se znova dala do běhu. Ptakostlivčím lesem svištěly blesky a svítily jí na cestu až k strašidelným plážím Akgulu s popelem místo písku. Křišťálová koule ředitelky Hrdličkové ji tížila a bouchala pořád do stejného otlučeného místa na boku. Musela si odpočinout... nespala už celé dny... ale její myšlenky se zběsile točily jako polámané kolo...

Rhian vytáhl z kamene Excalibur.

To proto je králem.

Agáta přidala do kroku.

Ale jak to?

*Paní jezera přece řekla Sofii, že králem je Had.
Jenže Excalibur si myslel, že trůn patří Rhianovi.
Artuš tvrdil Tedrosovi, že nárok na korunu má jedině on.
Tady něco nehrálo.
A byly v tom určitě nějaké čáry.*

Agáta zatajila dech ve snaze vymotat se z bludiště vlastních myšlenek. Potřebovala pomoc. A odpovědi.

Dusivé vedro vystřídal ledový vítr, a nakonec sníh, když se les otevřel do širé tundry. Nevyspaná Agáta už ani nevěděla, jestli neběží celé měsíce a roční období.

Teď ale v dálce zahlédla obrys hradu s věžemi sahajícími až do mraků.

Kamelot?

Po všech těch útrapách běží rovnou zpět do náruče nebezpečí, místo aby našla pomocnou ruku? Opravdu jen ztrácela drahocenný čas?

Se slzami v očích se zastavila, otočila na podpatku a chystala se znovu utíkat, ale...

Už nemohla.

Podlomily se jí nohy a ona padla do měkkého sněhu s černými šaty vlajícími jako netopýří křídla. Agáta usnula, jako by ji někdo vzal po hlavě kladivem.

Zdálo se jí o nahnuté věži sahající až do mraků postavené z tisíce zlatých klecí. V každé z nich byl vsazený někdo, koho měla Agáta ráda – Merlin, Ginevra, Lancelot, profesorka Hrdličková, Hestera, Bledule, Otylka, Kiko, Hort, její matka, Štěpán, profesor Krutopřísný, paní Lessová a všichni ostatní. Klece se na sebe nebezpečně vršily a na úplném vrcholku věže se kymácel polapený Tedros a Sofie, kterým hrozilo, že se každou chvíli zřítí k zemi. Zatímco se věž houpala a povážlivě nahýbala, Agáta se ze všech sil snažila zabránit nevyhnutelnému svým hubeným tělíčkem a zachránit přátele od jisté smrti. Přesně ve chvíli, kdy se jí podařilo děsivou věž stabilizovat, vynořil se na její špici temný stín...

Napůl Lev. A napůl Had.

Shazoval klece jednu po druhé dolů.

Agáta se s trhnutím probudila a po čele jí i přes sněhové závěje stékal pot. Když zvedla hlavu, zjistila, že bouřka se přehnala a hrad před ní ozařuje ranní slunce.

Dvě hradní brány se houpaly v pantech sem a tam a otevíraly přístup k bílé pevnosti tyčící se nad klidným, šedivým jezerem.

Agátě poskočilo srdce.

To nebyl Kamelot, ale...

Avalon!

Něco hluboko v její duši ji sem neomylně dovedlo.

K jediné bytosti, která jí mohla dát odpovědi.

Takže Agáta přece jen měla plán. Jen si ho až doteď neuvědomila.

„HALÓ!” zavolala do nehybné hladiny.

Ticho.

„Paní jezera?“ zkusila to znova.

Ani vlnka.

Agáta byla čím dál podrážděnější. Kdysi dávno byla Paní jezera největším spojencem Dobra. To proto Agátu dovedla její vlastní dobrá duše až sem. Přišla si pro pomoc.

Ale to už kdysi zkoušel i Chaddick a stálo ho to život.

Agáta se zadívala na křivolaké schodiště vedoucí až ke kruhu bílých věží. Když tudy kráčela naposled, hledaly se Sophií Chaddickovo tělo. Temné krvavé skvrny ještě špinily bílý sníh tam, kde našly Tedrosova zavražděného rytíře svírajícího posměšný vzkaz od Hada.

Agáta Hadovu tvář nikdy neviděla, ale Paní jezera ji zahlédnout musela, když mu přitiskla rty na ústa v polibku, který z ní vysál poslední kapku kouzelné moci a zradil krále Tedrose.

V polibku, který pomohl dosadit zrádce na Tedrosův trůn.

Protože Rhian *byl* zrádce. Odporný podrazák vydávající se za Tedrosova rytíře, zatímco tajně držel s Hadem.

Agáta se znovu otočila k vodě. Paní jezera Hada chránila.

A co víc – zamilovala se do něho, a proto pozbyla své síly! Zahodila všechny své povinnosti, které jí celý život byly svaté. Agátě se udělalo zle. Kdo jiný by měl odolávat silám Zla, když ne Paní jezera? Teď už se jí nedalo věřit.

Agáta těžce polkla.

Neměla jsem sem chodit, pomyslela si.

Ale... na nikoho jiného se stejně obrátit nemohla, a tak jí nezbylo než riskovat.

„To jsem já, Agáta!“ zavolala znovu. „Merlinova kamarádka! Potřebuje tvoji pomoc!“

Její hlas se s ozvěnou nesl po břehu.

Potom se jezero zachvělo.

Agáta se naklonila, ale viděla jen vlastní odlesk na stříbřité hladině.

Potom se ale její tvář ve vodě začala měnit.

Kousek po kousku se scvrkávala, až z ní zůstal jen obličej vrásčité stařeny se zacuchanými prameny bílých vlasů na jinak lysé hlavě. Povislé skráně jí hyzdily jaterní skvrny. Babice číhala pod vodou jako troll pod mostem a upírala na Agátu ledové oči. Její hlas se nesl jezerem, hluboký a zkreslený.

„Na něčem jsme se přece *domluvili*. Už jsem na Merlinovu otázku odpověděla,“ procedila Paní jezera mezi zuby. „Dovolila jsem mu jeden jediný dotaz výměnou za slib, že už se tu nikdy neukáže. A teď se z toho snaží vykrotit a posílá *tebe*? Jdi pryč! Nejsi tu vítána.“

„Nikdo mě neposlal!“ odporovala Agáta. „Merlin je *ve vězení*! A Kamelotu vládne nový král jménem Rhian, který uvrhl Terose, Merlina, profesorku Hrdličkovou a všechny naše přátele do žaláře! Merlin je zraněný! Pokud ho nezachráním, zemře tam! A Tedros taky! Artušův syn a *pravý* král!“

Paní jezera nehnula ani brvou. Ve tváři se jí zračila... prázdnota.

„Copak neslyšíš? Musíš jim pomoci!“ naléhala Agáta. „Přísahala jsi, že budeš chránit krále!“

„Což jsem taky udělala,“ odpověděla Paní jezera. „To už

jsem ti ale řekla, když ses tu ukázala minule. Tomu chlapci se zelenou maskou koluje v žilách Artušova krev. A nejen to. Je to krev Artušova *nejstaršího* syna. Když jsem ještě měla svoji moc, cítila jsem to. Poznám krev jediného skutečného krále, když ji zavětrím.“ Potom se odmlčela a pohled se jí zakalil. „Ten chlapec byl mocný. *Velmi* mocný. Vycítil mé tajemství. Pochopil, jak mi celá ta léta bylo v téhle vodní hrobce smutno. To bylo pořád jen samé ochraňování krále, péče o Dobro... a zatím jsem tu o samotě jen vadla. Had dobře věděl, že když dostanu příležitost, ráda vyměním kouzelnou moc za lásku. On mi tu šanci na rozdíl od Artuše nabídl. Za jediný polibek mi přislíbil, že mě osvobodí od osamělého života, vezme mě s sebou na Kamelot a dá mi lásku. Těšila jsem se, že budu mít někoho jen pro sebe, jako máš ty...“ Odvrátila od Agáty oči a schoulila se hlouběji pod hladinu. „Kdybych tak věděla, že to skončí *takhle*. Teď je ze mě stará babice a jsem ještě osamělejší než dřív. Jak jsem mohla tušit, že slib toho kluka nic neznamená?“ Na chvílku zavřela oči. „Ale je to jeho právo. Je to král. A já sloužím králi.“

„Až na to, že král *není* ten kluk, kterého jsi políbila! Na trůně teď sedí *Rhian*! Kluk, kterému říkají Lev,“ vysvětlovala usilovně Agáta. „To není ten, který za tebou přišel. Ty jsi políbila *Hada*, který využil tvé slabosti, aby tě obral o kouzelnou moc a zbavil Dobro tvou ochranu. Dal ti pusku, aby Lvovi pomohl na trůn. Copak nechápeš, jak tě oklamal? A já teď potřebuju vědět, kdo přesně tenhle Had je. Protože pokud dokázal ošálit tebe, klidně mohl zmást i Excalibur. A tak mohl na Tedrosův trůn usednout *zloduch*...“

Paní jezera se vymrštila po Agátě, takže se její shnilá tvář objevila jen vlásek pod hladinou. „Nikdo mě neoklamal! Ten, kterého jsem políbila, v sobě měl Artušovu krev. To *on* je král! Takže pokud jsem skutečně políbila Hada, jak tvrdíš, měl plné právo vytáhnout Excalibur z kamene a usednout na trůn.“

„Ale Had žádný Excalibur nevytáhl! To se ti tu celou dobu snažím říct!“ nevzdávala se Agáta. „Meč vytáhl *Rhian*! A Had

byl někde jinde! Viděla jsem ho! Spolupracují, aby oklamali celý Nekonečný les! Tak nakonec ošálili tebe i meč...“

Paní jezera projela vodou jako šíp. „Věťřila jsem královskou krev,“ zahřímala. „A i když já se nechám *ošálit*, jak tu drže tvrdíš, pro *Excalibur* to neplatí. Nikdo nepřechytračí nejmocnější zbraň celého Dobra. Ať už vytáhl *Excalibur* z kamene kdokoli, je právoplatným dědicem Artušova trůnu. A taky chlapec, kterého jsem chránila. To *on* je pravým králem – ne ten, kterého bráníš ty a Merlin.“

S těmi slovy zamířila zpět do hlubin jezera.

„Nemůžeš jen tak zmizet,“ zalapala po dechu Agáta. „Nesmíš je nechat umřít!“

Paní jezera se zastavila a ve vodách se zaleskla její téměř holá lebka jako vzácná perla. Když tentokrát vzhlédla, led v je jí pohledu roztál. Teď už Agáta viděla jen nekonečný smutek.

„Ať už se Merlin a tví přátelé dostali do jakýchkoli problémů, můžou si za to sami. Teď je jejich osud v rukou Fabuláře,“ hlesla Paní jezera tiše. „Pohřbila jsem Chaddicka, jak jste si přáli. Pomohla jsem i Merlinovi. Teď už nemám, co bych vám dala, a tak tě prosím – odejdi. Už ti nemám jak pomoci.“

„Ale máš,“ nevzdávala se Agáta. „Ty jediná jsi viděla Hadovu tvář. Ty jediná víš, kdo to je. Kdybys mi ukázala, jak vypadá, mohla bych vypátrat, odkud sem s Rhianem přišel. Jedině tak můžu lidu dokázat, že jsou jen lháři a že trůn náleží Tedrosovi.“

„Co se stalo, nemůže se odestát,“ odpověděla Paní jezera, „a moje oddanost patří králi.“

Ponořila se hlouběji.

„Opravdu by skutečný král Kamelotu ublížil Merlinovi?“ vykřikla Agáta. „Porušil by snad Artuš slib, který ti dal, a nechal tě tu *takhle* úplně samotnou? Tvrdíš, že se *Excalibur* nemylí, ale to *ty* jsi ho vytvořila. A *ty* ses už jednou zmýlila – sama to víš. Jen se na sebe podívej. Prosím, prosím, vyslechni mě. Z pravdy se staly lži a ze lží pravda. Dobro a Zlo se slilo

v jedno. A Lev s Hadem se spolu neprávem zmocnili koruny. Ani tvůj meč už nemá ponětí, co dělá skutečného krále. Ale někde hluboko v srdci přece víš, že říkám pravdu. Tu *opravdovou*. Chci po tobě jen, abys mi ukázala Hadovu podobu. Jak vypadal ten kluk, kterého jsi políbila? Odpověz mi a já už se nevrátím. Nabízím stejnou dohodu, kterou jsi uzavřela s Merlinem, a přísahám, že ji neporuším.“

Paní jezera se zadívala Agátě hluboko do očí. Pod vodou tiše našlapovala a její roztrhané šaty povlávaly v proudu jako mrtvé medúzy. Potom zmizela v hlubině.

„Ne,“ zašeptala Agáta.

Padla na kolena do sněhu a zabořila hlavu do dlaní. Neměla žádného kouzelníka, ředitelku, prince ani kamarády. Neměla ani kam jít a za kým. A teď ji opustila i poslední naděje Dobra.

Myslela na svého spoutaného prince, na Sophii – zajatkyňi a nevěstu – v Rhianově sevření. Na Hada, který na ni na Kamelotu zíral, jako by všechno byl jen pouhý začátek.

V tu chvíli se na hladině objevila bublina.

Když se na ni Agáta skrz prsty podívala, zahlédla svitek pergamenu plující ke břehu.

S tlukoucím srdcem ho vytáhla z vody a rozevřela ho.

Paní jezera jí dala svoji odpověď.

„Ale... to je... *nemožné*,“ vyhrkla a zadívala se do vody.

Ticho kolem jen zhoustlo.

Zahleděla se znovu na mokrý obrázek, ze kterého se usmívala inkoustová kresba hrdého, pohledného chlapce.

Tvář, kterou Agáta znala.

Ohromeně zavrtěla hlavou.

Agáta požádala Paní jezera, aby nakreslila Hadovu tvář. Obličej toho, kdo ji políbil a zničil. Toho, kdo zabil Agátina kamaráda a skrýval se za maskou. Hada, který se spojil s Rhianem a udělal z něho krále Kamelotu.

Až na to, že Paní jezera nenakreslila Hada.

Ze svitku se usmíval Rhian.